

Solymosi Bálint

A RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNŐJE AVAGY EGY UTAZÓ NAPJAI

[Piazza Principe Umberto, Nápoly, I]

Már megint ez van; egyszerre szeretnék beteges rövidséggel kifejezni magunk és hosszú hozsannát mondani (írja föl az utazó). Állunk a szálló ablakának zöld zsalugáttere előtt, begombolatlan ingben én, alsónadrág nélkül, egy darab fekete tangában ő; idétlenül elnyújtott kínos mosoly, majd a Rózsafüzér Királynőjétől egy komoly és halk s szívélyes *pörlekedés*. A gyógymód kerül szóba, mi volna az a kórságra, mely az utazóval együtt születhetett, vagy legkevesebb (amint maga bevallja), amióta az eszét tudja. Mintha egyéniségét eleve *bűncselekményre építené* (és újra és újra, rendre, így a Rózsafüzér Királynője). Ezúttal is efféle igénnyel lát neki *magának* a tettnek, meglehet, most csak egy úgynevezett éjszakai szórakozóhelyre készülnek (eltekintve attól, tegyük hozzá, ami nem fér bele egyetlen éjszakába se, legyen is akármilyen jó a zene). Különösek ezek a megszólalási kísérleteink – nyilvánvalóan a hálánkat akarjuk kifejezni a még meg nem történetekért.

[Kiss János altábornagy utca, Bp., H]

Az utazó repedt bordával vág neki a télnek; csomagolópapírt kér a Rózsafüzér Királynőjétől, forgatná át és majd kötné össze, mint mondja, a „majdnem készet”, akaratát veszve – óva elméjét közben a szállítás és a szállás körülményeiből adódó tehertételektől (folyton változó szempontú értelmezési aspektus). Magát saját hajánál fogva húzza ki a fájdalomból, mely most hófehér pillévé változva szálldos körülötte, illetve halántéktájt, hol rémületében valami zajra vár, mondjuk talán épp a csomagolópapír letépésének zajára.

[Ördögárok út, Nagykovácsi, H]

Az áldott újévi hajnal alva talál, és azt álmodom, hogy nem vagyok, mintha a Rózsafüzér Királynője nyakából vetném le ezt a terhet, végül is tény, írja az utazó, mindkettőnk számára így volna *helyénvaló*. Hanem fölébredek, sértetlennek és panasztalannak sejtve magam; egy idő után azonban a napnál világosabb, *őt játszom*, azt a figurát, aki nem létezik, öntudatlanul, és hatalmas boldogságigénnyel alakítom, hátha kirajzolódik egy más' világ körülöttem, körülöttünk.

[Poseidon temploma előtt, Paestum, I]

Az első tavaszi estén afféle állókép fogadja az utazót az ókori szübariszi görögök felépítette város romjai között – a Rózsafüzér Királynője kutyát sétáltat járókeretben. Az utazó ott áll a Krisztus előtti templomok és házak között, méláz, bámul, néz a Rózsafüzér Királynője mögötti fákra,

felhőkre, aztán azokon is túl. Azokon a köveken jár (mert hát nekiindul közben), amiken a filozófusaik, és azt mondja magában, hogy ez az éghajlat, ez a táj a lehető legalkalmasabb a gondolkodásra, még hozzá a legmélyebb és legvilágosabb gondolatok *létrehozására*. Meglehet, minden ilyen irányú megfontolása fölösleges, azért egy történetet kikerekít magánya ellenében; nem, nem mehet tovább (írja fel aztán jegyzetfüzetébe az utazó cigarettája füstjében), akárhogy is, kikopnak lábaink alól a történetek, és a *mi történetünknek* már majd a kutya se tudná megmondani idejét, helyét.

Műút 2012031 (2012/1.)

Solymosi Bálint 1959-ben született Kunszentmártonban. Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.